

ArtClue

Revista de artă contemporană
Nr. 2 – iunie 2010

Perspectivile curatoriale ale Oliviei Nițș
Mihail Coșulețu: Ansamblu familial
Florin Pantilimon: Till the end
Rezan: Doi ani de singurătate
“Kitschurile,, lui Gabriel Bodnăriu
Ultimul mecena în artă

www.artclue.net

Colaboratori:

Adriana Toma
Elena Andrei
Olivia Nițș
Victor Gîngiu
Mihaela Ion
Anca Leu
Cosmin Marinescu

Foto:

Anaid Art Gallery
Atelier 030202
Galeria 35
Iana Bădescu

Coperta 1

Florin Pantilimon - NOW

Redactori:

Adriana Toma
Elena Andrei
Isabella Trifan
Constantin Nimigean
Laura Albu
Iana Bădescu

Grafică și layout:

Constantin Nimigean

PR Manager:

Isabella Trifan

Parteneriate:

Adriana Căpraru
Elena Andrei
Isabella Trifan

Marketing & Manager de proiect:

Adriana Căpraru

www.artclue.net
contact@artclue.net
www.twitter.com/artclue
artclue pe Facebook

Galerii... galerii... puținele mele galerii...

de Olivia Nițiș, curator

Am acceptat invitația *ArtClue* de a scrie un editorial pentru acest număr, despre galerii. M-am gândit că voi scrie despre galerii din perspectiva curatorului, dar și din cea a consumatorului de artă. M-am gândit că voi fi tentată să mă autocenzurez sau să scriu un text cuminte despre ce merge și ce nu în galeriile din București sau Timișoara, ca să nu se supere nimeni. Cert este că nu veți citi un text despre lamentația clasică la adresa tendințelor comerciale pe care le au galeriile de artă, artiștii care lucrează toți la fel pentru că e pe val să abordezi un anume subiect, de preferință politic, o anumită tehnică, de preferință pictura sau o anumită manieră, de preferință figurativă. Nu veți citi un text despre slaba și neinstruita piață de artă din România. Nu veți citi un text despre marginalizare artistică sau despre lenea curatorilor și confortul instituțional. În primul rând nu veți citi un text imposibil de citit, ci pentru toate buzunarele minții.

Galeriile cu care am lucrat până acum sunt galerii interesate și dispuse să colaboreze cu curatori. Am lucrat în București cu *Nit* (spațiul de acum *Atelier 35*), *Anaid Art Gallery*, defunctul *Point contemporary*, *Atelier 030202*,

cu câteva galerii ale UAP-ului (dar nu la inițiativa instituției numite), iar în Timișoara cu *Galeria Călina*. Ar fi multe de spus despre bolile de care suferă galeriile din România și care sunt simptomele lor. Cred că virusul cel mai periculos este neputința de a păstra ușile deschise. Știm cu toții, galeriile sunt puține și se împuținează tot mai mult. Cum poți vorbi sau scrie despre ceva ce se află într-o continuă disoluție? Cauți ceva solid, puternic, rezistent, având reperul galeriilor din Viena sau Berlin. În plus, când spunem galerii ne gândim

la cele din București, la câteva galerii din Timișoara sau din Cluj. Acestea sunt galeriile din România, o țară cu 22 de milioane de locuitori, membră UE. Aproape tuturor galeriilor (cu câteva excepții) le lipsește infrastructura. Încă se testează variante, comportamente și timide strategii de marketing. Competitivitate reală? Dinamism? Reputație internațională? Rămânem un punct mic și stresat pe harta culturală a lumii care și-a consolidat identitatea de secole și care nu a supraviețuit din inerție. *The rest is too much silence...*

Mihail Coșulețu
Ansamblu familial

6

Olivia Nițiș
Perspective

12

Ugron Reka
limite, libertate, conformism

18

Victor Gingiu
Lumi fantastice

22

Florin Pantilimon
Till the END

28

PODIUM

Estera Lungu

Bebu Dura

Rezan Arab

Teodora Vișineanu

32

“Kitschurile,, lui Gabriel Bodnariu **44**

Marinela Botez **50**
Emoții și personaje arhivate

Daniel Ioan **56**
Colecționarul - ultimul mecena în artă

Handlung. On Producing Possibilities. **60**
BB4

Târguri **66** Evenimente **68**
internaționale

Art Travelers **76** Discover **78**

jecza gallery

buy art, be contemporary
www.jeczagallery.com

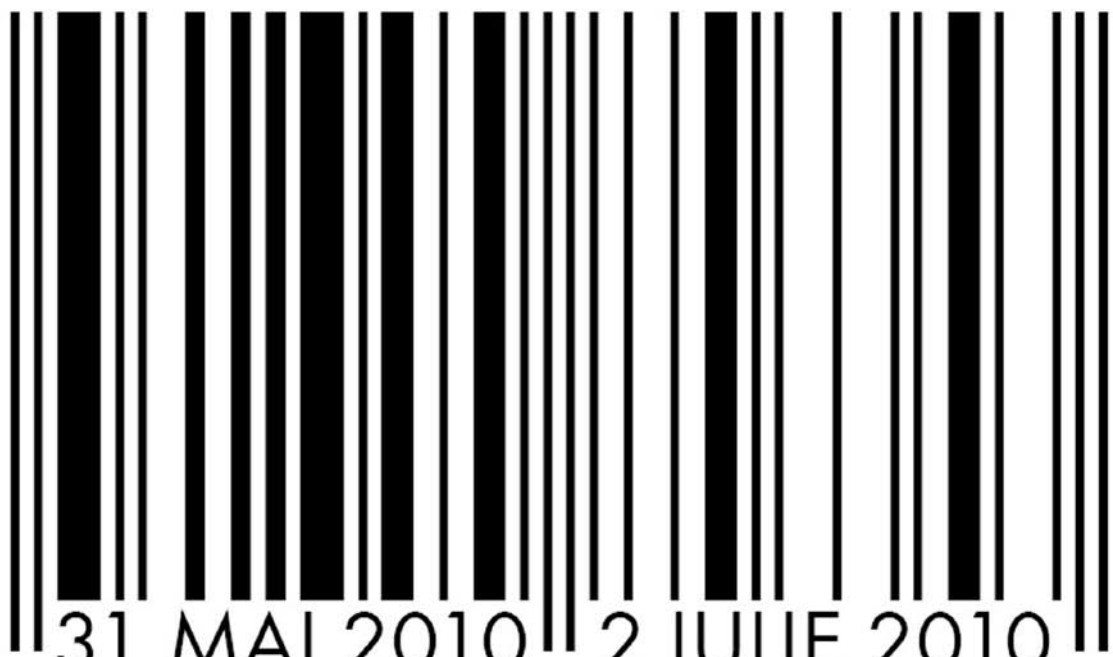
coming soon, october 2010, Dumitru Gorzo

**GALERIA
CALINA**

SPAȚIU DE ARTĂ CONTEMPORANĂ

RADU BURIAC

FOR SALE

31 MAI 2010 | 2 IULIE 2010

vernisaj 31 MAI 2010, ora 18

Ansamblu familiar

Artistul este, înainte de toate, un căutător al propriului drum și al propriului univers. Dincolo de toate acestea, nu pot exista decât ipoteze. **Mihail Coșulețu** este o surpriză în spațiul artei contemporane. Are un spirit franc, capabil de a pune pe masă cărțile dimensiunilor interioare pe care le sondează. În lucrările sale, atracția pentru culorile vii, energice, înfășurate în ironii subtile este evidentă.

Interviu realizat de Elena Andrei

Marele neam, fratele și mangusta,
ulei pe pânză, 2008-2010

În ciuda faptului că lucrezi și în graphic design, nu ți-ai pierdut apetența pentru pictură. Ce te atrage la acest mod de exprimare artistică?

În primul rând, acesta este modul meu de exprimare. Graphic designul este o sursă de finanțare. Ca să zic așa, pictura este meseria mea primară și apetența pentru pictură este de la sine înțeleasă.

Ne poți spune mai multe despre tema expoziției *Portret de familie. Mad Pets & Englishmen* care se desfășoară la Atelier 030202?

Este vorba despre răspunsul meu la ceea ce mă înconjoară, răspuns fabulatoriu, pentru că ceea ce prezintă aceste lucrări nu este realitatea pe care o experimentez zi de zi, ci una inventată, cosmetizată. Dacă lucrurile ar arăta ca în picturile mele, realitatea ar fi cu totul alta și această expoziție nu ar mai exista.

Există în lucrările tale anumite simboluri sau motive pe care le folosești constant?

Există o constantă pe care vreau să o imprim tuturor lucrărilor, cel puțin în această serie; și anume o atmosferă a unui portret de familie realizat la comandă. Și ca să fiu mai exact, un fel de realism al reprezentării, indiferent de subiectul abordat.

Tema introspectivă a autoportretului este prezentă în creația ta. Ne poți spune ce semnificație are pentru tine acest subiect?

Fiind vorba de pictură realistă ce vizează o realitate paralelă, o societate imaginară personală, este în primul rând firesc să figurez în ea. Eu mi-am inventat lumea aceasta și, în consecință, am tot dreptul să apar în ea.

“ *Nu am avut niciodată un singur artist, o singură carte și, mai ales, o singură melodie preferate. Dacă aș avea numai câte un exemplu din fiecare, m-aș simți mult mai singur.* ”

Al doilea zâmbet
ulei pe pânză, 2010

Colos
ulei pe pânză, 2010

Proiectele tale necesită o muncă laborioasă. Există anumite etape de lucru care joacă un rol important în creația ta?

Cea mai laborioasă dintre etape este prima, cea în care îmi definitivez conceptul și în care îmi clarific ce am de spus. Tot ceea ce urmează este efortul de a-mi subordona limbajul plastic mesajului.

Lucrările tale sunt presărate cu ironie fină. Unde îți găsești inspirația pentru subiectele lor?

După cum am spus mai sus, redau o realitate. Orice realitate care se respectă are doza ei de umor, ironie sau sarcasm, nu aș putea să explic foarte exact care îmi sunt sursele ironiei.

Care consideri că este rolul artistului în societatea contemporană?

Artistul nu are un rol în societatea contemporană. Dacă își găsește singur locul sau altcineva face acest lucru pentru el, se poate numi că este norocos, dar în niciun caz nu acesta este rolul lui. El poate exista în conjuncturi mai mult sau mai puțin favorabile, dar nu are un rol anume, chiar dacă alții i-l dau.

Mai este loc de abordarea tradițională în pictură sau consideri că procesul artistic propriu-zis a fost “invadat” de tehnologia modernă?

Este o falsă problemă. Noile medii și așazisele tehnici tradiționale sunt, una față de cealaltă, ontologic, altceva. Bineînțeles că este loc pentru orice, după cum bine vedem, iar după părerea mea, accepțiunea modernă despre tradiționalism se referă la subiect, nu la mediul de exprimare. Repet, este loc pentru orice.

Cum vezi dezvoltarea pieței artistice din România, raportat și la ce se întâmplă pe piața internațională a artei contemporane?

Este o imagine foarte violentă între o piață artistică funcțională și cu tradiție și... nimic. Nu știu cum sau în ce măsură se va dezvolta această deja mitică entitate, numită piața de artă din România.

Numește un artist, o carte și o melodie preferate.

Nu am avut niciodată un singur artist, o singură carte și, mai ales, o singură melodie preferate. Dacă aș avea numai câte un exemplu din fiecare, m-aș simți mult mai singur. Îmi plac Julio Larraz și David Hockney în special, ca artiști; din literatură prefer nume ca Orhan Pamuk și Milorad Pavic, iar în muzică gusturile mele pendulează în aria blues-ului și rock'n'roll-ului.

www.artclue.net/mihail-cosuletu
www.personalmike.blogspot.com
www.cosuletopainting.blogspot.com
www.cosuletudrawing.blogspot.com

P E R S P

E C T I V E

Olivia Nițiș este o tânără curatoare entuziastă, ale cărei proiecte sunt sinonime cu originalitatea, care ar trebui să se impună în spațiul artistic românesc. Fără să respecte dogmele și criteriile de opțiune, ea reușește să evidențieze valoarea unor artiști ale căror calități au fost trecute cu vederea pe piața de artă. Imboldul care o conduce este necesitatea de a vedea și altceva decât evenimentele mediocre care apără niște concepte iluzorii.

Interviu realizat de Elena Andrei

Care este în concepția ta rolul curatorului într-o expoziție?

Rolul curatorului poate avea grade diferite de implicare. Curatorul poate aduce artiștii cu care alege să lucreze către un concept, poate intermedia relația dintre un artist și un spațiu expozițional, sau își poate asuma un rol mult mai complex, care presupune o activitate organizatorică amplă, în care intră gestionarea aspectelor ce țin nu doar de artiști, concept, spațiu, ci și de fundraising, parteneriate, panotare ș.a.m.d.

Care sunt elementele care fac indispensabil curatorul într-o expoziție de succes?

Depinde ce înțelegem prin expoziție de succes. Pe mine mă interesează în primul rând să lucrez profesionist și cu profesioniști. Mă interesează colaborările extinse pe plan internațional, cu oameni care au experiență și cu care nu e nevoie să cârpești sau să o scalzi.

“ *Unii artiști încep să înțeleagă necesitatea unui curator, dar vizitatorii prea puțin.* ”

Unul dintre proiectele la care lucrez va avea loc la Vienna, la galeria *ArtPoint* a organizației *Kulturkontakt*, unde am avut o rezidență în decembrie 2009. Cred că este important să nu gândim mărunț și să ne raportăm la valori internaționale, lucru pe care l-am urmărit în proiectele pe care le-am realizat până acum.

Pe baza căror criterii îți alegi artiștii care fac parte din proiectele tale?

Sunt criterii ce țin de seriozitatea profesională, de preocupările și discursurile artiștilor. Nu mă interesează artiștii trendy și nici majoritatea artiștilor promovați în prezent de galeriile locale. Cred că încă lipsește din peisaj alternativa reală și cred că sunt mulți artiști buni nebagăți în seamă, pentru că nu se învârt în cercurile care trebuie, nu pupă funduri și nu sunt “vandabili”. Caut să lucrez cu artiștii nereciclați de galerii și sunt interesată să cunosc artiști care au ceva de spus.

Ai curatori mai multe proiecte care pun accent pe activitatea artistică feminină. De unde a pornit acest concept?

Arta feministă m-a preocupat încă din facultate, dar am aprofundat-o în timpul studiilor de master, în cadrul proiectelor și abordărilor teoretice ulterioare. Factorul declanșator a fost pur și simplu absența numelor de artiste și ignorarea desăvârșită a activității lor artistice la cursurile de istoria artei din facultate. Încă persistă această formă tradițională de ocultare, iar numirea unor artiste apare fie ca o completare irelevantă, fie în contextul unei categorii de excepție.

Ne poți spune istoricul proiectelor tale?

Cred că e mai simplu să accesezi website-ul meu. Sunt multe proiecte cu istorii lungi și diferite.

Ai un proiect la care ții mai mult decât la celelalte?

Memoria selectează în funcție de intensitatea trăirilor. În toate proiectele m-am

“ *Nu am confortul unui sprijin instituțional și tot ceea ce realizez este o consecință directă a propriului efort.* ”

implicat cu același grad de seriozitate, dar, în mod evident, proiectele pe care eu însămi le inițiez sunt cele care mă afectează mult mai puternic. *Perspective 2008* este unul dintre ele.

Ce diferențe crezi că există între munca curatorului de aici și cea a curatorului de pe plan internațional?

De 20 de ani România se află în tranziție: politică, economică, socială, culturală. În consecință, și din acest punct de vedere suntem încă în perioada de studiu, iar în cazul unei examinări, mă tem că nu prea luăm diploma. Diferențele țin de lipsa exercițiului și a istoriei în domeniu, cu atât mai mult cu cât această meserie nici nu există oficial la noi, nu apare în nomenclator și nici nu e adecvat definită în DEX.

Consideri că artiștii/vizitatorii expozițiilor înțeleg necesitatea unui curator în organizarea unei expoziții?

Unii artiști încep să înțeleagă necesitatea unui curator, dar vizitatorii prea puțin.

Activitatea de curatoriat presupune legătura permanentă cu galeriile. Sunt acestea receptive la ideile curatorului?

Să nu amintim doar galeriile, ci și muzeele din România. Galeriile și muzeele care acceptă sau și-au propus să apeleze la curatori sunt receptive, dar procentul lor

este descurajant. Pentru mine faptul că sunt curatoare independentă reprezintă o provocare și mai mare, pentru că nu am confortul unui sprijin instituțional și tot ceea ce realizez este o consecință directă a propriului efort.

Dacă ar fi să alegi, cu ce artiști/galerii ai vrea să colaborezi, incluzând și piața internațională de artă?

Nu vreau să dau nume pentru că în momentul de față sunt mulțumită de artiștii cu care am ales să lucrez, de spații și totodată rămân deschisă pentru surprizele viitorului.

Numește o carte care ți-a marcat activitatea profesională.

Nu pot spune că există o carte care mi-a marcat activitatea profesională, ci mai degrabă care mi-a deschis perspective. Cărțile îți modelează gândirea. Voi numi două: Griselda Pollock, *Vision and Difference: Femininity and the Histories of Art* și o carte care mi-a folosit mult la începuturi: Whitney Chadwick, *Women, Art, and Society*.

olivia.experimentalproject.ro
www.artclue.net/olivia-nitis

COȘMARURI CONTEMPORANE

11.06 – 11.07.2010

ATELIER
contemporary art space

Str. Sf. Vineri nr. 11
(Sala Nouă a Teatrului de Comedie)

ARTIȘTI:

Radu Buriac, Francisc Chiuariu, Andrei Ciubotaru,
Romana Cucu, Simona Dobrescu, Mădălina Lazăr,
Bogdan Mateiaș, Ciprian Paleologu, Dan Pierșinaru,
Alexandru Rădvan, Ugron Reka, Mihai Zgondoiu

AUTORI:

Liliana Barborică, Ioana Bâldea, Dan Mircea Cipariu,
Adriana Oprea, Robert Șerban

CURATOARE:

Olivia Nițș

ORGANIZATOR:

ATELIER
contemporary art space

PARTENERI:

SPONSORI:

PARTENERI MEDIA:

PROIECT
IN CADRUL:

Shop, 2009
manechin pictat cu acrilic, h 190 cm, vedere frontală

limite libertate conformism

Ugron Reka ne vorbește despre limite, libertate și conformism. Lucrările sale sunt un act constatator al aspectului consumist al vieții noastre cotidiene: pierderea identității și standardizarea sub aparența pluralității și bogăției.

Trăim într-o lume în care nu mai avem control și pe care trebuie să o asumăm ca atare. O atitudine critică, dar cu scop terapeutic.

Ce te-a determinat să alegi acest drum?

Prin clasa a III-a am început să fiu interesată de orele de desen. Talentul s-a arătat destul de repede, lucram foarte mult la temele pe care le primeam și aveam mai multă răbdare decât ceilalți. Profesorul nostru de desen îmi cerea să mă opresc din lucru pentru că deja se terminase ora și voia să meargă în pauză. Marea schimbare a avut loc prin clasa a VII-a când în școala noastră s-a mutat Liceul de Arte Plastice. Era cu totul altă lume. Directorul școlii ne-a dus prin clasele lor și am rămas fascinată de ce am văzut acolo. Atunci m-am hotărât să dau la Arte.

Ce modalități de exprimare plastică preferi?

Majoritatea lucrărilor mele sunt picturi, dar nu mă opresc la acest gen. Îmi plac provocările, îmi place să experimentez, nu-mi place să mă repet în ceea ce fac. Fiecare lucrare e un alt univers, chiar dacă lucrez la o serie cu același concept. Pe primul loc e conceptul, urmează expresivitatea și pe urmă plasticitatea. Combin grafica computerizată cu pictura, fac și picto-obiect, colaje.

Care sunt sursele de inspirație pentru proiecte?

Tot ceea ce mă înconjoară mă inspiră. Prin lucrări încerc să trag un semnal de alarmă asupra problemelor noastre cotidiene, existențiale. Nu pot să rămân indiferentă, nu încerc să evadesc, subiectele alese fiind de actualitate.

Dă-ne câteva detalii despre proiectul *Plastic People*.

Apartin unei generații de artiști care, încă din perioada formării, se confruntă cu un univers social și cultural dominat de prestigiul informației rapide și continue, de presiunea mediatică și de presiunea consumistă. Tema proiectului

Unique, 2007
105x105 cm, ulei pe pânză

“ Încerc să atrag atenția că suntem, în realitate, captivi într-o lume artificială, ale cărei contururi ne scapă, așa cum ne scapă în totalitate și controlul ei. ”

Plastic People este CONSUMISMUL. Susțin un program cu un angajament cultural ofensiv și formulez o atitudine critică față de politicile manipulării, dezorientării afective și spirituale, specifică societății de piață. Încerc să atrag atenția că suntem, în realitate, captivi într-o lume artificială, ale cărei contururi ne scapă, așa cum ne scapă în totalitate și controlul ei. Manechinul dezgolit al vitrinelor, un element care se repetă în lucrările mele, este un “strigăt” împotriva societății în care suntem obligați să trăim și căreia trebuie să ne conformăm.

Cum se împacă profesia de artist plastic cu cea de galerist?

Pot afirma că foarte bine. Contactul cu arta și cu artiștii mă ambiționează, îmi deschide noi orizonturi spre creație. Când am început să lucrez în calitate de galerist, m-am reapucat și de pictură.

Care sunt planurile de viitor?

Momentan mă pregătesc pentru o expoziție personală care o să aibă loc în noiembrie, anul acesta, la București.

Cât de apreciată este arta în Timișoara?

Foarte puțin. Nu există public pentru expoziții, cea mai mare problemă cu care ne confruntăm fiind lipsa educației vizuale în general. De vină este tot sistemul în care trăim. În Occident, copiii sunt familiarizați din clasele primare cu arta. Au programe speciale, sunt duși de către dascăli în galerii, muzee. Nu poți să ai pretenția ca cineva să intre într-o galerie de artă, dacă nu a avut nicio tangență cu arta până atunci.

Cum se raportează un artist român la piața internațională de artă?

Avem foarte mulți tineri talentați în România. Unii reușesc să se afirme și pe plan internațional. Drumul este foarte greu și lung, trebuie multă muncă, perseverență, un bun manager și nu în ultimul rând mult noroc.

Care este cartea preferată și melodia favorită?

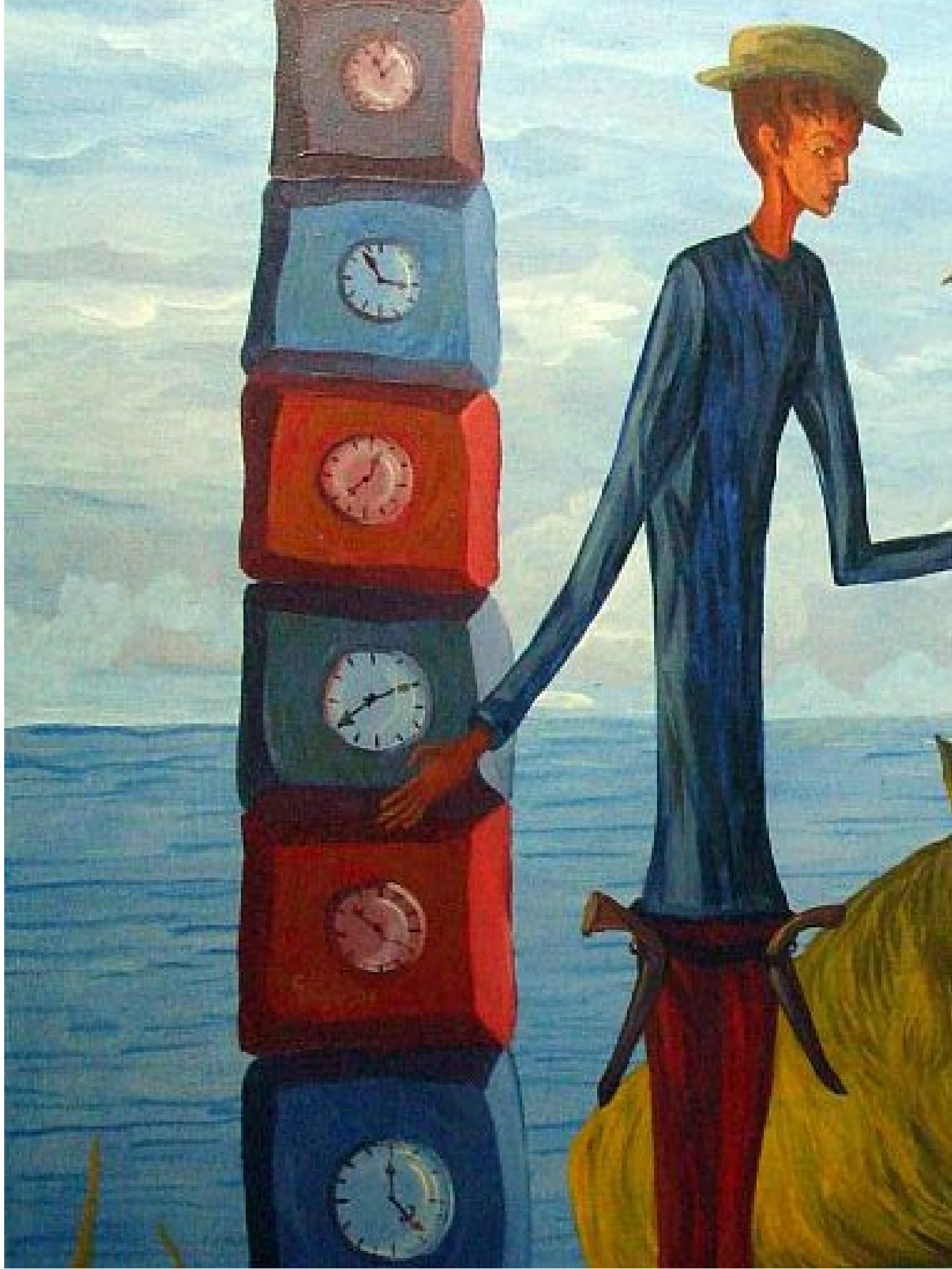
Cartea preferată este romanul *Frida*, scrisă de Barbara Mujica. Nu am o melodie preferată, ascult muzică în funcție de starea de spirit pe care o am.

Numește un artist alături de care ți-ar plăcea să lucrezi la un proiect și motivează alegerea.

Nu pot să dau un sigur nume. Mi-ar plăcea să lucrez alături de mai mulți artiști, în special străini, pentru schimb de experiență, contact cu altă cultură, viziune. Dacă mi-aș permite financiar, aș călători mult. ■

Shop, 2009
manechin pictat cu acrilic, h 190 cm, vedere din spate

Lumi fantastice

Victor Gingiu este un explorator de lumi posibile, spații onirice și adeptul incursiunii programatice în imaginarul aparent inaccesibil al sinelui. Tehnica devine secundară atât timp cât își împlinește menirea, aceea de a întrupa o lume fantastică, în care poți ateriza prin simpla apăsare pe butonul anxietăților comune. Personajele care circulă în lumile lui sunt perfect lecturabile și traducibile cu un dicționar pe care autorul îl pune la dispoziția amatorilor de spații alternative.

Care a fost primul tău act artistic?

Timpul care o să treacă va stabili cine a făcut acte artistice. Dacă o să rămână în urma mea ceva care se poate considera artă, atunci pot spune că prima manifestare în acest sens am avut-o la vârstă de 3 ani, atunci când am desenat o mașină de mers pe Soare.

Lucrările tale au o cromatică vibrantă, puternică. Dacă ai fi nevoit să lucrezi fără culori în ce direcții s-ar îndrepta căutarea ta artistică?

Arta modernă „ne-a învățat” că cel mai important lucru este conceptul. Dacă privim din această perspectivă, atunci culoarea ar putea fi „o cochetație” sau un ambalaj frumos al ideii. Pentru mine, este o modalitate de a reda materialitatea lucrurilor aflate în plan subtil sau are, uneori, funcție simbolică. Să renunț la culoare este o provocare (ca și cum aș merge la luptă fără una dintre armele favorite). Rămân însă celelalte, modalitățile vizuale de exprimare fiind diverse (grafica, procesarea digitală, video, obiectul textil tridimensional, sculptură). Aceste domenii nefiind-mi străine, le-aș combina continuându-mi astfel căutările în direcția instalației, ansamblurilor de obiecte tridimensionale.

Există o decriptare explicită a simbolurilor din lucrările tale sau aceasta e lăsată interpretării privitorului?

Nimic din „recuzita” lucrărilor mele nu este întâmplătoare, fiecare element are un scop și un rol bine definit. Sensul în care privitorul poate descifra semnificația simbolurilor este sugerat de titlul lucrării. Cu toate că îmi place să cred că folosesc o simbolistică proprie, acestea capătă uneori o formă arhetipală, care comunică direct semnificația privitorului. Bineînțeles că și privitorul își poate crea propriile semnificații ale imaginii analizate, însă cheia decriptării rămâne titlul lucrării. Altfel vorbind, propria creație nu respectă un tipar bine stabilit în ceea ce privește expresia plastică. Uneori recurg la stilizări, la hibridări ale formelor, care probabil rămân ermetice publicului neavizat. Alteori recurg la o abordare mai apropiată de realitatea exterioară, aceasta fiind mai accesibilă. Funcționează în cazul lucrărilor mele simbolul, dar nu

Mână transcendențială
obiect-textil-tridimensional

“ *Esențial mi se pare ca artistul să nu rămână fidel ultimei experiențe artistice favorabile, probabil că asta îi va garanta reușita, însă drumul se poate opri aici.* ”

trebuie privit ca atare, pentru că avem de-a face cu un șir de simboluri care formează structuri naratologice. Îmi place să povestesc prin imagini despre propria existență.

Activezi în mai multe domenii ale actului artistic (pictură, artă textilă). Cum faci trecerea între ele? Ce părere ai despre artiștii “specializați”?

Arta contemporană este de cele mai multe ori interdisciplinară. Cred că important este ca fiecare să găsească modalitatea cea mai bună pentru a-și transmite ideile. Eu consider că nu există granițe între genurile artei. O astfel de gândire îmi permite o mare libertate de abordare. La acestea se adaugă și experiența diverselor explorări ale domeniilor artei. În acest caz, trecerea este una firească. Despre artiștii „specializați” pot spune că probabil după mai multe căutări s-au găsit pe ei înșiși. Diferența între mine și aceștia vine dintr-o trăire interioară care mă face ca atunci când ajung la un rezultat favorabil să renunț și să încep altceva. De exemplu, atunci când am realizat tapiserii și acestea au fost apreciate, am renunțat să mai fac tapiserie; la fel am renunțat și la colaj, la obiectul textil tridimensional. Anul trecut am avut succes cu o expoziție de imprimeuri și mi-am propus să nu mai recurg prea curând la această tehnică. De ce? Pentru că altfel nu aș fi realizat picturile recente.

Cum ai descoperit arta textilă?

Am absolvit liceul la secția de pictură, dar timp de trei ani am activat la secția de grafică. Am participat într-un an la Olimpiada națională a liceelor de artă, la Pictură monumentală. Când am optat la facultate pentru secția Textile nu știam prea multe despre aceasta, însă a corespuns predilecției mele pentru diversitate.

Care este publicul pentru acest tip de creație artistică?

„În artă nu există străini”, spunea Brâncuși în aforismele sale. Arta se adresează deci tuturor acelor care fac efortul de a o înțelege. Odată cu introducerea în învățământul gimnazial a materiei Educație plastică cred că sunt îndreptățit să spun că noua generație va fi mult mai interesată de acest domeniu.

Ești asistent universitar la Facultatea de Arte - Timișoara, secția textile.

Cum se împacă o carieră didactică cu cea de creator? Ce satisfacții și ce constrângeri decurg din această condiție?

Este probabil cel mai fericit job pentru un plastician. Pentru mine, cu siguranță da. Actul creației se realizează în acest domeniu de multe ori prin izolarea într-un spațiu intim, în atelier. În aceste condiții întâlnirea cu studenții, colegii, este una benefică spiritual deoarece aici au loc dialoguri, schimburi de idei. Este o continuare firească a actului de creație deoarece vin cu soluții la provocările studenților, iar cum fiecare individ este diferit și provocările sunt numeroase, punându-mă în fața unor situații noi, cu rezultate neprevăzute. Nu doresc să impun viziunea mea studenților, nu sunt de acord cu o astfel de atitudine. Vreau

Îmbrățișându-mi sufletul
ulei pe pânză

Calauza sufletelor
ulei pe pânză - fragment

să-i ajut să-și găsească propriul drum. Constrângerii? Acestea vin tocmai din poziția pe care postul mi-o conferă.

Consideri că în modul tradițional de abordare a învățământului există loc de inovație, de noi perspective? Care ar fi punctul de plecare al inovației?

Tradiționalul în cazul de față constă doar în însușirea tehnicilor, a deprinderilor și consolidării noțiunilor de compoziție, desen, culoare, istoria artei etc. (însă nici aici metodele nu sunt tot timpul cele tradiționale). Restul ține de inovație. Din punctul meu de vedere, toate metodele formatoare trebuie să convergă într-un singur sens: stimularea creativității. De aici până la inovație mai este un singur pas care depinde de capacitatea fiecăruia de a-l face.

Deseori, artiștii sunt încadrați într-un concept-sertar (realism,

suprarealism etc.). Care este eticheta pe care o detești cel mai mult?

Mi se pare că ceea ce se întâmplă în arta contemporană este faptul că nu mai există fenomene generalizatoare sub „cupola” cărora să activeze artiștii. Aceștia se manifestă individual, în funcție de personalitatea fiecăruia. Este foarte probabil ca în creație să se păstreze caractere ale curentelor anterioare, arta se naște din artă. Uneori întâlnim la un artist caractere ale mai multor curente, altădată creația acestuia poate aparține mai multor mișcări artistice. Atunci, ce rost au etichetările?

Spune-ne 3 lucruri pe care le consideri vitale pentru un artist....

Probabil că sunt 300, probabil 300 000, și la fel de probabil că fiecare știe să se construiască pe sine. Esențial mi se pare ca artistul să nu rămână fidel ultimei experiențe artistice favorabile,

probabil că asta îi va garanta reușita, însă drumul se poate opri aici. Și sunt foarte mulți artiști care realizează de ani buni variante ale aceleiași lucrări. Mi se pare important, de asemenea, ca fiecare artist să încerce să se descopere pe sine și să nu uite că opera de artă trebuie să aibă un conținut, un suport ideatic.

Cu ce grup sau muzică ai afinități?

Când eram mic, am primit cadou o chitară de la tatăl meu. Nu am învățat niciodată să cânt, am ascultat doar. Multe genuri. M-am regăsit în muzica unor trupe ca dEUS (Zita Swoon), Woven Hand (16 horsepower), Interpol, Pink Floyd, Dead Can Dance.

galeria calina

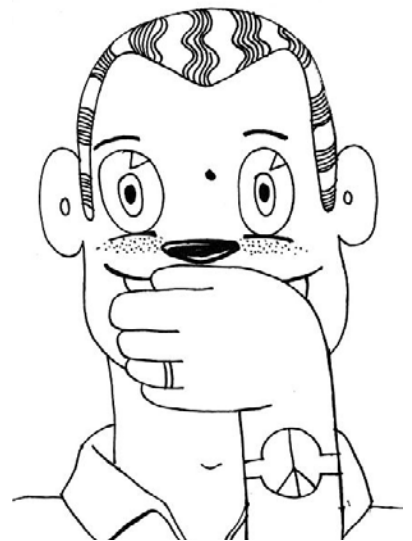
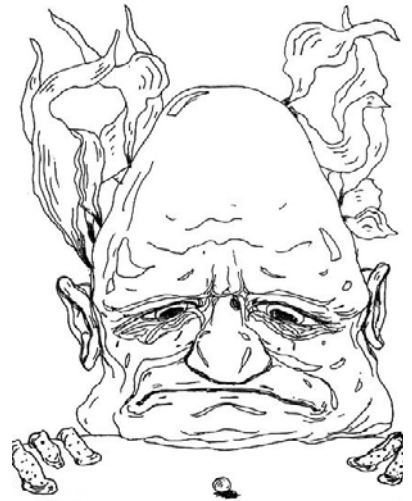

spațiu de artă contemporană - 2010

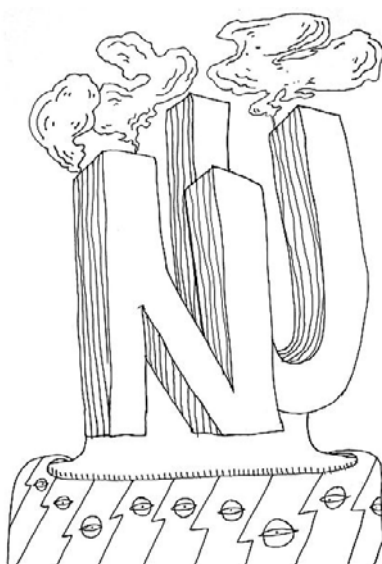
ian eugen lumea ca interioritate

vernisaaj 5 iulie 2010, ora 18 5 iulie - 6 august

Str. Mărășești nr. 1-3. tel.: 0256 498 856 e-mail: galeria@calina.ro www.calina.ro

Till the **END**

Florin Pantilimon este, înainte de toate, un mare desenant, iar acest lucru este o calitate pe care orice artist adevărat trebuie să o aibă. Linia devine un povestitor priceput al unui univers paradoxal, sarcastic, dominat de stilul dulce-amar al celui care știe să privească dincolo de omul contemporan. Putem critica sau lăuda tot ceea ce acest artist creează, dar cu siguranță nu putem rămâne indiferenți la procesele artistice pe care acesta le realizează.

Interviu realizat de Elena Andrei

Ai o viziune complexă a liniei; desenele tale sunt acide, pline de forță. Unde îți găsești inspirația pentru subiectele lor?

Inspirația... Îmi găsesc inspirația peste tot. Ea poate fi pe jos, pe masă, în mâna mea, poate porni de la un sentiment, de la o melodie, se poate naște dintr-un gând rătăcit sau după o lungă ședință de uitat la tavan. Într-adevăr, desenele mele sunt acide și, în general, lucrările mele sunt o critică sau o autocritică, mai mult sau mai puțin evidentă.

Dacă ar fi să-ți alegi un curent/curente în care să-ți încadrezi lucrările care ar fi acela/acelea?

Aș putea spune că lucrările mele se încadrează în curentul „NOW“. Este și a fost cel mai răspândit curent din lume.

Cum te raportezi la artiștii contemporani din jurul tău?

Nu prea mă raportez la ei. E grozav că încă se mai „produce“ artă. Mă bucur să știu că nu sunt singurul nebun.

În ce fel consideri că arta ta influențează lumea în care trăiești?

Lumea în care trăiesc îmi influențează arta. Eu așa zic. Artă mea influențează ca arta oricui. Particip cu imagini noi la uriașul ghem de imagini care se tot învârt prin lume și adună picturi, fotografii, schițe, linii, puncte etc. Poate că ce fac influențează sau va influența pe cineva. E foarte posibil. Spun asta pentru că și eu sunt până la urmă un „filtru“ prin care au trecut foarte multe imagini, realizate de cunoscuți și necunoscuți, și care a selectat câteva și încă mai selectează. Am fost influențat, se pare, de arta foarte multor oameni și probabil că și eu influențez la rândul meu arta altora. Nu cred însă că arta mea influențează viața „noncreatorilor“. Este posibil ca cineva

care privește o lucrare de-a mea să simtă o stare de liniște sau neliniște sau să se amuze sau opusul, însă atât.

Ai un fel distinct de a manipula linia de desen. Ce cauți să exprimi prin lucrările tale?

Caut să mă exprim pe mine, sau să exprim modul în care înțeleg/simt eu un anumit lucru. Linia este un instrument minunat pe care aș vrea să-l redescopăr până... la sfârșitul vieții, la fel este și în cazul petei și a culorii (în pictură).

Care dintre proiectele tale artistice îți este cel mai drag și de ce?

Proiectul „autoportret“ este singurul de care nu m-am plictisit, dar cel mai drag este însăși ARTA. Marele meu proiect este să lucrez... 'till the end.

Ce reprezintă pentru tine Clubul Ilustratorilor?

Implicarea mea în proiectele Clubului a fost una foarte mică, însă mă voi strădui ca în viitor să fiu mai implicat. Clubul Ilustratorilor reprezintă o adunare de oameni frumoși cu lucruri frumoase de spus și de ilustrat. E ceva dulce ca mierea și, din păcate, la fel de popular. Eu cred că va crește. Merită și e nevoie disperată de așa ceva în ograda Bucureștiului.

Ce alte maniere de exprimare artistică te atrag – fotografia, arta digitală, sculptura, etc.?

Mă atrag multe, din păcate. În ziua de astăzi nu mai pot exista artiști universali. Încerc să fac fotografie, desen, pictură, artă digitală, muzică și aș vrea să fac multe altele.

Dacă ar fi să alegi o perioadă de timp în care să trăiești ca artist, care ar fi aceea?

Mi-ar fi plăcut să fiu adolescent și să aștept cu nerăbdare noul album Janis Joplin.

Spune-mi o carte, un film și o melodie preferate...

Nu am filme sau cărți preferate, însă îți pot spune două melodii minunate. Una se numește *Koto song*, iar pe coperta cd-ului scrie cu litere mari Dave Brubeck. A doua se aude acum din winamp și se numește *Wili (part 2)*, „suflată“ minunat de Miles Davis.

PODIUM

estera lungu
bebu dura
rezan arab
teodora
vişineanu

Sara mică

Interviu de Adriana Toma

Ce rol are jocul în creația ta?

Tot ceea ce creez pornește din marea mea dorință de a nu uita să mă joc. Jocul este poarta prin care intri în lumea magică a copiilor.

Sursele tale de inspirație?

Mă fascinează copiii: puritatea, sinceritatea și lumea lor. Îi consider fantastici și miraculoși. Îmi doresc să ajung din nou la puritatea copilăriei, la naivitatea aceea dulce. Lumea lor este fantastică, fără limite sau forme clare, o lume în care totul, dar totul este posibil. Esențial atunci când pictez este "conexiunea" cu ceva mai mare decât mine. De fapt, este una dintre condițiile de bază, să fii, cum se spune, "pe stare". Pentru mine contează foarte mult să intru în poveste, să simt cum mă acceptă. Apoi, dacă sunt acolo, din momentul acela eu, ca persoană, nu mai fac nimic altceva decât să transmit ceea ce vine la mine. De multe ori, când îmi făceam schițele pentru lucrări, simțeam că poveștile sunt deja, că ele există și eu nu trebuia decât să le dau mai departe.

Îmi mai place foarte mult să transmit unele momente, pe care sunt sigură că toți le trăim: clipele când simțim că TOTUL este perfect, că ești într-un vid, tu cu Universul, cu

Dumnezeu. Că fiecare pietricică este la locul ei, că este acolo pentru că TREBUIE să fie. Aceste momente mă fascinează și sunt unele lucrări (de exemplu, *Sara*) în care mi-am dorit să transmit acest sentiment, de PREZENT.

De unde izvorăște această culoare intensă din lucrările tale?

Probabil din lipsa de culoare din jurul meu. Culoarea este vibrație, iar vibrația culorilor este una pozitivă.

Care este personajul care îți este cel mai drag?

Personaj din picturile mele? O iubesc pe Sara mică.

Numește un grup sau tip de muzică care ți se pare că rezonază cel mai bine cu universul tău pictural...

Nouvelle Vague și poate Pink Martini.

ARCA LUI NOE

expoziție a

CLUBULUI ILUSTRATORILOR

vernisaj 11 iunie, ora 18

11 iunie-2 iulie 2010 - D gallery, str. Th. Burada, nr. 12, sect. I; ORAR: marți-sâmbătă 15-19

D.gallery

Clubul Ilustratorilor

Bebu Dura

Interviu de Adriana Toma

De ce ai ales sculptura?

Este arta majoră care mă definește cel mai bine.

Cum ai defini relația dintre diferitele medii în care lucrezi: metal, piatră...

Nu văd o mare diferență între materiale, ci doar o abordare diferită a volumelor.

Cum te raportezi la opera terminată?

Face parte din mine, dar uit acea parte odată cu începerea unei noi lucrări.

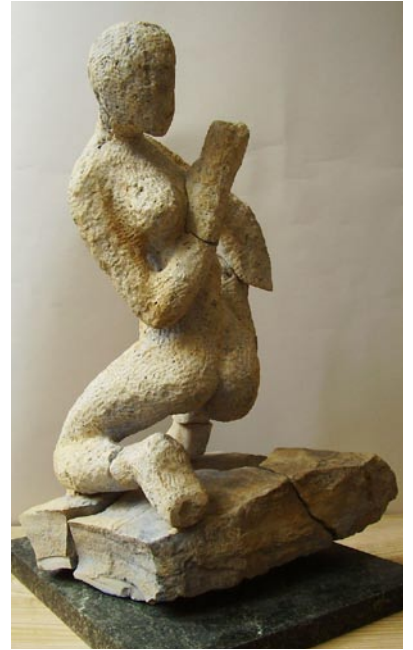
Care sunt sursele creativității tale?

Mă inspir din locurile văzute, oamenii întâlniți, filmele și cărțile devorate.

Ce înseamnă atelierul pentru tine?

Acasă.

Doi ani de singurătate

Proiectul de master al lui Rezan Arab s-a născut din dragostea pentru un roman clasic, a cărui lume a dorit s-o recreeze prin intermediul picturilor sale. E vorba de *Un veac de singurătate* de Gabriel Garcia Márquez.

“ Parafrazând acest titlu am ales să-mi numesc proiectul *Doi ani de singurătate* în lumina faptului că sunt un student dintr-o țară străină, și anume din Siria, iar acești doi ani de masterat au însemnat pentru mine o ocazie de a cunoaște o altă cultură, dar și o ocazie de a aprofunda mai mult cunoașterea ființei mele interioare. În ciuda ospitalității aparente a unei țări, asupra unui străin planează întotdeauna o undă de neîncredere cu care este privit de ceilalți. Am explorat acest sentiment într-o manieră introspectivă prin intermediul acestui proiect. Personajele proiectelor mele sunt inspirate de personaje celebrului roman al lui Márquez. Lumea lor este una stranie, guvernată de niște legi necunoscute, care le obligă să locuiască într-un univers atipic. Nu pot să spun dacă personajele pânzelor mele sunt feminine sau masculine, căci ele sunt mai mult niște creaturi mitologice care parcă viețuiesc numai în paginile unui scriitor ca Márquez. Ele sunt caracterizate de o rutină obsesivă. Personajele, deși sunt conștiente de apropierea sfârșitului, nu fac nimic pentru a-l împiedica, ci din contră, găsesc o anumită voluptate în a se lăsa în voia destinului. De aceea, sfârșitul lor nu poate fi interpretat ca unul tragic. Tragică rămâne ideea în jurul căreia gravitează proiectul: singurătatea iremediabilă a ființei umane. ”

Tarele omului contemporan

Interviu de Adriana Toma

“**Lucrările mele vorbesc despre tarele omului contemporan.**

În ultimii ani pot spune că universul meu pictural a fost populat de o serie de personaje letargice, pasive, aliene spiritual. *De fapt, personajele mele nu sunt altceva decât proiecția subiectivă a unor personaje aparținând unei lumi reale, adică realitatea vieții mele cotidiene.* Lucrările mele vorbesc despre tarele omului contemporan, un om care în goana de zi cu zi devine un fel de mașinărie cuprinsă de nevroză, nevroza de a face ceva, nevroza de a avea.

Ce rol joacă grotescul în lucrările mele? Am recurs la un tip de grotesc cu influențe din reprezentările Evului Mediu. Inserția grotescului în reprezentările mele s-a făcut gradual și nu a fost un scop în sine. Eu nu sunt de acord cu reprezentarea urâtului doar de dragul de a atrage cu tot dinadinsul atenția publicului asupra lucrărilor mele, strategie practică la scară mare în lumea picturii contemporane.

Consider că pictura nu trebuie privită ca o simplă alăturare de forme și culori pentru pura delectare a ochiului. Pentru mine forma trebuie să fie încărcată cu un anumit sens, prin urmare am manipulat trupul uman din nevoia de a-l încălca cu anumite semnificații. Arta este în fond o formă de comunicare simbolică, iar ochiul artistului nu trebuie să înregistreze realitatea asemenea unui aparat de fotografiat. Este foarte important pentru un artist să existe un timp al acumulărilor, un timp al documentării și chiar un timp în care se naște mental lucrarea. Deci chiar și atunci când nu pictez propriu-zis și fac cele mai banale lucruri, nu fac decât să mă încarc cu trăiri care ulterior se materializează în picturi.”

Vanitas 3, 2009
acrilic pe pânză

Virtuosul, 2009
acrilic pe pânză

Mărinimosul, 2009
acrilic pe pânză

Filantropul, 2008
acrilic pe pânză

www.artclue.net/teodora-visineanu

“Kitschurile,, lui Gabriel Bodnariu

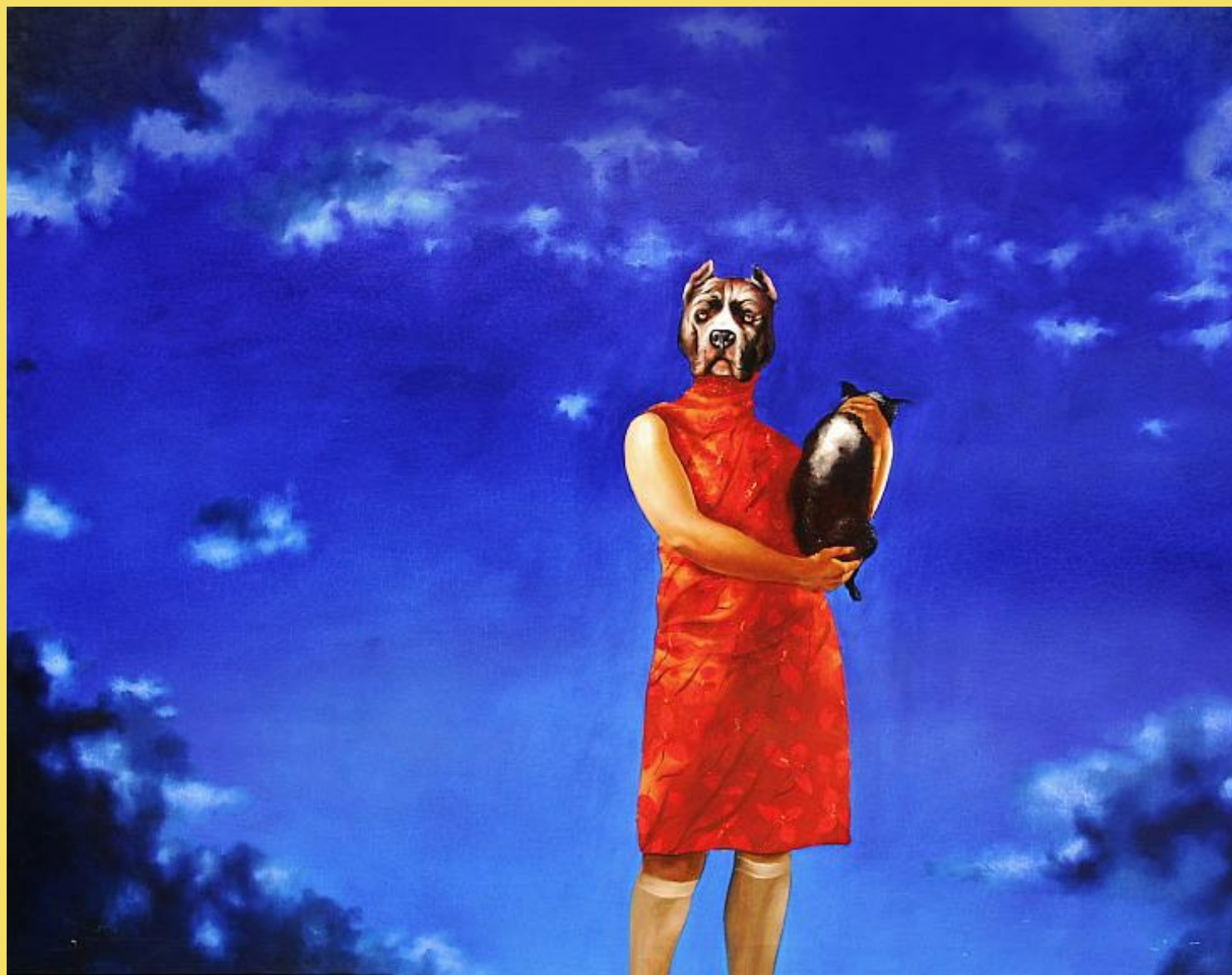
Cine s-ar fi gândit vreodată că elemente stilistice ale suprarealismului, pop-art-ului și hiperrealismului ar putea fuziona dând naștere unei noi viziuni artistice? Fără îndoială, **Gabriel Bodnariu** este adeptul acestei orientări. De curând prezent cu o expoziție personală pe simezele galeriilor: *Căminul Artei* din București și *Helios* din Timișoara, acesta este absolvent al *Facultății de arte și design* din Timișoara, secția *Pictură*.

Victor Gingiu

Faptul că el nu rămâne tributar al acestui gen al artei ne-o dovedește însăși abordarea sa plastică inovativă: combină modelajul cu pictura. Realizează în altorelief din ghips: pui, aripi de pui, bucăți de carne pentru consum, pește bicefal, pe care le pictează foarte aproape de realitate și le lipește peste pictură. Rezultatul este surprinzător, are un impact vizual foarte puternic. Fie că este vorba de compoziții cu repere autobiografice sau plămuciri produse de felul în care percepe societatea, acesta pictează cu o mare pasiune, uneori în pensulații largi, construind forma prin tușe energice care ne amintesc de Cezanne, altădată

în fine degradeuri tonale. De obicei fundalul (mai ales peisaj) este realizat într-o cromatică a griurilor colorate, acromatice sau monocrome care contrastează cu aceea a personajelor, saturată. Efectul astfel obținut este al desprinderii personajelor de fond, lăsând impresia pătrunderii în spațiul real, dublat prin supradimensionarea personajelor. Utilizează și fragmente din opere de artă celebre care, fiind scoase din context, dobândesc alt sens, devin repere contradictorii timpului prezent, ca niște ferestre prin care interacționează două lumi din timpuri diferite sau fragmente din peisaje fabuloase, ca niște oaze de lumină, culoare.

Pitbul
ulei pe pânză

Gaboreasa și Korcsu
ulei pe pânză

Vaca, inima de vacă și femeie de succes
ulei pe lemn și mulaj de ghips

“ Într-o atitudine
de tip pop-
art, artistul
ridiculizează
individul
consumator a
cărui existență
nu depășește
planul
domestic.
Astfel,
identitatea
omului devine
îndoielnică... ”

Fără titlu
ulei pe pânză

Gabriel Bodnariu se manifestă asemenea unui regizor, iar scenele pe care le creează iau naștere din colaje ale realității, care prin asocieri nefirești dobândesc valențe ale absurdului. Iar „filmele” lui sunt despre felul în care percepe lumea: aceasta nu-i satisface năzuințele interioare, nu o poate schimba, dar o ironizează demascându-i nonsensul. În acest context mediile se întrepătrund într-un mod inedit: cel acvatic cu cel aerian, cel terestru cu cel acvatic iar în habitatul creat oamenii își desfășoară activitatea în mod firesc, denunțând astfel banalitatea cotidiană. Într-o atitudine de tip pop-art, artistul ridiculizează individul consumator a cărui existență nu depășește planul domestic. Astfel, identitatea omului devine îndoielnică, capul personajelor, „sediul rațiunii”, este înlocuit cu cel zoomorf (găină, câine), bucăți de carne pentru consum, organe interne ale animalelor sau legume.

Într-o atitudine care nu este străină de cea punk, artistul consideră că în societatea contemporană kitschul este omniprezent și drept urmare, lucrările reflectând-o, le numește „kitschuri”. ■

Pescarul
ulei pe pânză

Emoții , și personaje arhivate

Marinela Botez este un artist în plină formare, din ce în ce mai prezent în spațiul artistic românesc. A fi artist postmodern nu înseamnă a exercita o profesiune, ci a fi liber și a deveni liber. În fiecare din lucrările ei observăm o nouă realitate, o nouă parte din cotidianul ce ne înconjoară, dar pe care îl considerăm prea banal pentru a-l lua în seamă.

Interviu realizat de Mihaela Ion

Un artist trebuie să-și pună întrebări la adresa normelor și valorilor sociale, iar privitorii trebuie să-și părăsească zona de confort, să se lase impresionați de operele de artă din fața lor. Tocmai acest lucru face Marinela Botez prin lucrările ei. Absolventă a cursurilor *Universității de Artă "George Enescu"*, Facultatea de Arte Plastice, Decorative și Design, Marinela Botez „se joacă” cu realitatea, ne uimește de fiecare dată prin lucrările propuse, prin subiectele abordate și modurile insolite de reprezentare. Astfel, vechile fotografii realizate în vremea comunismului devin modele pentru noi lucrări, iar o roată de mașină și cartierele de blocuri ne transpun în lumea artistei.

Ce curent estetic te-a influențat cel mai mult în definirea statutului tău de artist contemporan?

Dacă ar fi să amintesc câteva influențe pe care le-am identificat pe parcursul evoluției mele, ar fi anumite atitudini din *Pop Art*-ul englez, modalitatea picturală proprie fotorealismului și dorința de cunoaștere specifică postmodernismului.

“ *Arta mea e în continuă schimbare și se conturează cu fiecare lucrare pe care o realizez. Nu l-aș numi stil, ci mai degrabă direcție.* ”

Care sunt, după părerea ta, caracteristicile definitorii unui artist în spațiul cultural românesc?

Fiecare artist încearcă să-și formeze o anumită imagine în contextul actual. N-aș spune că identific anumite caracteristici dominante, însă înclin spre artistul care se exprimă sincer.

Ce planuri artistice ai pentru viitor?

Nu mă gândesc atât de mult la viitor. În momentul de față mă concentrez asupra viitorului apropiat. De ceva timp lucrez alături de Claudiu Ciobanu la un proiect intitulat *Emoții arhivate* care va putea fi văzut la *Galeria 26/OTA*.

Câteva cuvinte despre lumea artistică românească...

Consider că arta românească în acest moment e pe un drum de recuperare, mergând într-o direcție pozitivă. Îmi place faptul că în ultimul timp au început să apară din ce în ce mai multe spații expoziționale, atât independente, cât și instituționalizate, dornice să promoveze arta contemporană. Observ, în special, o promovare intensă la nivel online.

1978
ulei pe pânză, 2009

1995
ulei pe carton, 2009

**Care sunt cele mai îndrăgite subiecte?
Ce subiect crezi că va fi recurent în
lucrările tale ?**

Arta pe care o realizez pune accent pe social, fără a încerca să îl definească, ci mai degrabă să exprime un sentiment despre aceasta zonă. Subiectele lucrărilor mele vin din realitatea imediată, încercând astfel o apropiere cât mai mare de natura umană. O mare parte din proiectele mele urmăresc problema intimității, comparată cu anumite aspecte ce vizează zona publică. Îmi asum un rol autobiografic tratând în pictura mea subiecte ce trimit la aspecte familiare. Subiectele propuse sunt preluate din viața de zi cu zi, recompunându-le apoi vizual, simbolic, social și critic.

Pot fi faimoși artiștii în România?

După cum zicea Andy Warhol: *“În viitor, toată lumea va fi celebră timp de 15 minute”*.

Cum îți alegi subiectele?

Subiectele lucrărilor sunt de obicei urmări ale unor evenimente din viața mea. Faptul că într-un anumit moment realizez o lucrare se datorează unei anumite întâmplări, lucrările reprezintă de fapt contactul meu cu lumea, o realitate a vieții mele cotidiene. Tot ce se petrece și ce observ în jurul meu constituie posibile subiecte.

Unde ai vrea să expui?

Sunt destul de deschisă la colaborări atât timp cât spațiile respective mă reprezintă ca artist contemporan.

Describe stilul tău în câteva cuvinte.

Arta mea e în continuă schimbare și se conturează cu fiecare lucrare pe care o realizez. Nu l-aș numi stil, ci mai degrabă direcție.

Spune-ne mai multe despre proiectele tale, despre modul în care ai devenit artist, de ce artist și nu o altă meserie.

Din 2008 am început să lucrez alături de Claudiu Ciobanu la un proiect ce viza o zonă personală, făcând referire într-un fel sau altul la înțelegerea lucrurilor la nivel de cuplu, abordată din prisma fiecăruia. Aș aminti aici câteva proiecte comune: *Jurnal pentru o zi*, *Zgomot roz*, *Acasă*, *Apartamentul*.

De cele mai multe ori pornim de la o idee pe care o dezvoltăm și o redăm din perspective diferite. Încercăm să lucrăm pe același concept, venind fiecare cu aportul lui, dând astfel două semnificații ce pot fi câteodată tangențiale sau distincte.

Combinând astfel o gândire sintetică și una analitică, preocupată de detalii, reușim să lucrăm în această formulă, păstrându-ne fiecare direcția proprie.

Consider că a fi artist reprezintă un mod de cunoaștere care mă încântă literalmente, așa că am hotărât să merg pe acest drum. Cât despre modul în care am devenit artist, cred că toate acțiunile mele m-au dus spre această zonă a artei încă din perioada copilăriei.

botezmarinela.blogspot.com

1992
ulei pe carton, 2009

INSPIRÉ PAR LA NATURE

24 iunie - 18 iulie 2010, vernisaj 23 iunie la ora 19.00, MNAC, Palatul Parlamentului str. Izvor 2-4, Intrarea prin Calea 13 septembrie, miercuri - duminică 10.00-18.00

Colectionarul ultimul mecena în artă

Elena Andrei – Me, Myself and Rembrandt
acrilic pe pânză, 2006

Când vine vorba de artă, criteriile sunt de multe ori subiective. În aglomerația artiștilor care apar constant pe piața de artă, colecționarul intervine cu un fler specific, dar și cu capacitatea de a vedea dincolo de aparentele succese sau eșecuri. Colecționarul de artă trebuie să intuiască azi opera care mâine va deveni legendă. Dincolo de viziune, munca începe atunci când se depășesc etichetele atașate artei contemporane pentru a reuși, cu responsabilitate și coerență, realizarea unui sistem unitar de cotă.

Ce fel de artă colecționați?

Chiar dacă, așa cum v-am spus, am început cu arta interbelică, am ajuns curând la concluzia că îmi doresc mai mult și încet, încet mi-am extins colecția de la interbelici la postbelici și în prezent la contemporani și la tineri. Din punctul de vedere al tehnicii, mă mulțumesc cu pictura și grafica. Întâmplător am achiziționat sculptură sau fotografie. Ultimul meu proiect de colecționar se referă la autoportrete.

Care sunt cele mai importante obstacole pe care le întâmpină un colecționar pe piață românească?

Principalul obstacol este datorat dificultății de a se documenta. Mă refer atât la conținutul plastic, valoarea estetică, dar și la aspectele comerciale: cotă, valoare de piață, atât pentru artiștii dispăruți cât și pentru cei contemporani. Cu toate că nu am vândut până acum lucrări din colecție, îmi închipui că un colecționar adevărat își împropătează colecția. Din păcate, piața actuală de artă nu este suficient de fluidă și nu pune la dispoziția colecționarilor mecanisme eficiente pentru acest scop. Chiar dacă s-au făcut eforturi laudabile de către unele case de licitație și galerii,

suntem încă foarte departe de o piață adevărată. Am sentimentul că piața de artă contemporană este blocată, iar tranzacțiile sunt accidentale. Pare atât vina artiștilor cât și a colecționarilor. Mulți artiști nu au pagini web actualizate sau realizate profesional. Critica de artă nu își îndeplinește menirea, cu câteva excepții notabile. Situația din București pare chiar mai rea decât în alte centre universitare. Asociațiile profesionale nu își îndeplinesc nici ele menirea, să luăm spre exemplu UAP, care nu are nici acum o pagină web realizată profesional. Dar nici UNA nu excelează în acest domeniu. Comunicarea publică privind activitatea comunității artiștilor este mult sub așteptări. Practic nu există locuri credibile în care să afli vernisajele de săptămâna viitoare din București. Cu foarte puține excepții, mass media acționează și ea incoerent și confuz.

În comparație cu celelalte piețe est-europene, care este situația în România?

Pentru că nu am date culese profesional, prefer să nu răspund la această întrebare, dar nu m-ar mira să stăm cel mai prost.

“ Colecționarii de artă ar trebui încurajați în primul rând prin informare corectă, abundentă și la timp. ”

Simona Vilău, Camera de hotel II
acrilic pe pânză, 2006

Ce anume ridică cota unui artist?

Mai multe lucruri: talentul, volumul și valoarea artistică a operei, coerența universului plastic personal, originalitatea și personalitatea, cultura, puterea de a nu face compromisuri și de a nu pune în circulație lucrări nereușite, strategia de comunicare și de promovare aleasă și implicit imaginea publică sau în comunitate, iar nu în cele din urmă, unul pe care eu îl numesc inteligență artistică. Toate aceste lucruri funcționează într-o societate normală, la noi ele au din păcate ponderi anormale în prezent.

Cum credeți că ar trebui încurajați colecționarii de artă? Ce rol au ei în sprijinirea artelor?

În primul rând prin informare corectă, abundentă și la timp. Eu cred că noi, colecționarii, avem un rol esențial în dezvoltarea fenomenului artistic. Nu este clar către ce fel de societate ne îndreptăm, spre una în care comenzile

“ *Nu sfătuiesc niciun colecționar să achiziționeze doar după prima impresie, o documentare asupra universului plastic al artistului este absolut necesară.* ”

publice vor juca un rol mai important decât cele private, cum se întâmplă în Franța, sau către una în care situația este inversă, ca în Germania. Indiferent de alternativă, colecționarul personalizează relația între artist și publicul său, dând sens creației. Fără colecționari, creația artistică tinde să devină în mod natural “oficială”, iar în timp inutilă.

Ce relație are un colecționar cu muzele și galeriile?

Eu cred că una bună. Văd mulți colecționari, atât în muzee cât și la vernisajele organizate de galerii. La noi, relațiile din triunghiul artist-galerist (impresar/curator) - colecționar nu sunt încă pe deplin clarificate. Statutul intermediarului este, din păcate, de multe ori incert. Vechile galerii UAP au alterat această relație.

În final, pentru cei care doresc să devină colecționari: Care sunt calitățile pe care trebuie să le aibe un colecționar de artă și ce reguli trebuie să respecte?

Depinde ce fel de colecționar vrea să fie. Este foarte important să-și definească obiectivul cât mai clar. În arta viitorului, în care unicitatea operei nu pare să mai fie esențială, vă puteți imagina ușor colecționari de imagini (opere de artă virtuale). Acest tip de colecție poate satisface instinctul primitiv de colecționar. În fond colecționarul este curatorul propriei colecții, deci trebuie să aibă cultură și gust artistic, altfel dezamăgirea va fi amară. Într-o piață în care sunt oferite mii sau chiar zeci de mii de opere, selecția devine aproape un act de creație, reprezintă fără dubiu împlinirea, validarea creației. În schimb, pentru cei pentru care colecția este o investiție, intuiția privind evoluția ulterioară a valorilor gusturilor este importantă. Investiția în artă făcută fără gust este mai riscantă decât cea de la bursă. Nu sfătuiesc niciun colecționar să achiziționeze doar după prima impresie, o documentare asupra universului plastic al artistului este absolut necesară. Nu vreau să dau lecții, pentru că oricum noii colecționari vor greși pe cont propriu, așa cum am făcut cu toții. Oricum, a fi colecționar este un act ce îți îmbogățește incredibil de mult viața. ■

Ioana Ursa, Buduar bird
ulei pe pânză, 2009

RECYCLE NEST
BUCHAREST. CONTEMPORARY ART

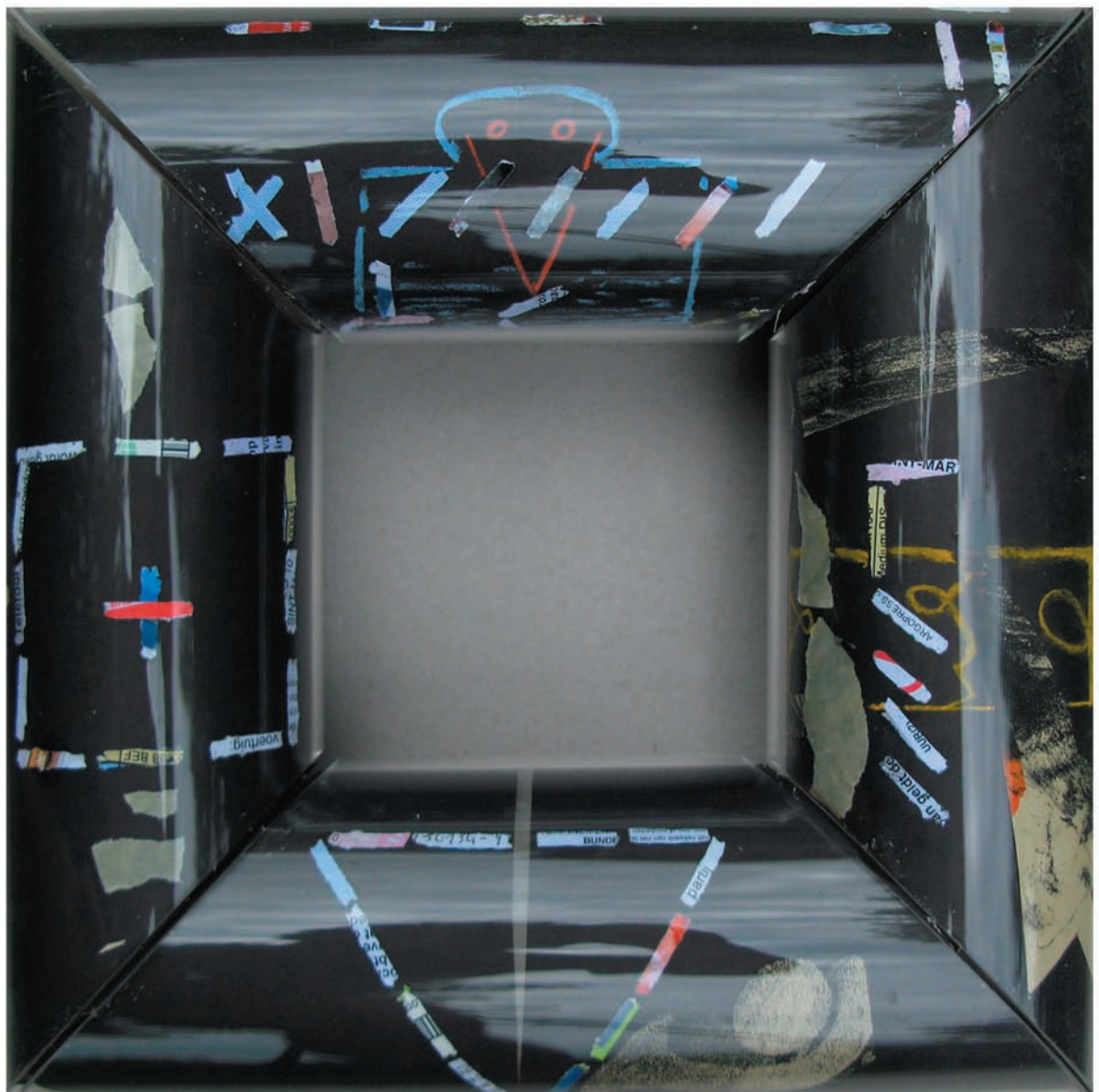
BUCUREȘTI, STRADA ICOANEI 17
BUCUREȘTI@RECYCLENEST.RO
WWW.RECYCLENEST.RO

MARTI, MIERCURI, JOI, VINERI 17⁰⁰-21⁰⁰
SĂMBĂȚĂ 13⁰⁰-21⁰⁰
tel. 0720 226 682

ANDREI CIUBOTARU

RECYCLE FRAME

1.07.2010 - 16.07.2010

PARTENER AL EVENIMENTULUI

PARTENERI MEDIA

OBSERVATOR
CULTURAL

SAPTE SERI

artscene

ArtClue

videoart

MODERNISM

Radio
România
Cultural

Handlung.

On Producing

Possibilities.

BB4

BUCHAREST BIENNALE 4, image from the installation, 2010.
Courtesy PAVILION - journal for politics and culture.
(Here from left to right installation of: Andrea Geyer, Emily Roysdon).

A 4-a ediție a Bienalei de la București (21 mai – 25 iulie 2010) s-a deschis sub auspiciile unui concept ce îmbracă mai multe sensuri: *Handlung*. *On Producing Possibilities*. Prin ambiguitatea sa, termenul german *Handlung* face trimitere atât la ideea de acțiune, activitate, dar și la ideea de poveste, istorie, narațiune.

Elena Andrei

Considerat a fi cel mai tânăr curator al unei bienale, Felix Vogel (23 de ani) îmbină aceste elemente demonstrând că se completează reciproc, dar pe nivele diferite. Conceptul creează o diversitate de abordări și de spectatori, dar și un sistem de susținere pentru mai multe tipologii sociale.

Expozițiile au loc în spații puțin comune unor astfel de evenimente artistice și au ca scop activarea spațiului urban și implicarea unui alt gen de public decât cel obișnuit. Spațiile care găzduiesc această ediție a Bienalei sunt *Centrul de Introspecție Vizuală*, *Institutul de Cercetări Politice*, *Muzeul de Geologie*, *Pavilionul Unicredit – Centrul pentru artă și cultură contemporană*, *Paradis Garaj* (Artist Run Space), *laBOMBA* (Centrul comunitar Rahova-Uranus).

Organizată de Pavilion Magazine, cu sprijinul Pilsner, Bienala reunește peste 38 de artiști din generații diferite, țări și aspecte sociale diferite. România este

reprezentată prin lucrările unor artiști ca Marcel Iancu, Ion Grigorescu, Elena Ciobanu, Ștefan Constantinescu, Mona Vătămanu & Florin Tudor.

Printre dificultățile întâmpinate în acest an de echipa organizatoare se numără cele legate de buget, lipsa tehnicienilor experți în arta contemporană în România, dar și cenzurarea unor lucrări împotriva contractului semnat. Conducerea Muzeului de Geologie a cenzurat lucrarea artistei Kaucyila Brooke, *Tit for Tat: Can We Talk?*, 1993-2010 (*Photomontage*), și pe cele ale lui Magnus Bærtås: *Madame & Little Boy* și Lina Selander: *When the sun sets it's all red, then it disappears*. Lucrările au fost relocate la *Institutul de Științe Politice*.

A 4-a ediție a Bienalei urmărește formarea unui simț al pluralității și a unei platforme alternative, iar întrebarea care stăruie în mintea spectatorului este următoarea: există diferențe între acțiune și poveste?

BUCHAREST BIENNALE 4, image from the installation, 2010.
Courtesy PAVILION - journal for politics and culture.
(Here Lina Selander).

BUCHAREST BIENNALE 4, image from the installation, 2010.
Courtesy PAVILION - journal for politics and culture.
(Here from left to right installation of: Christine Meisner, Sabrina Gschwandtner).

BUCHAREST BIENNALE 4, image from the installation, 2010.

Courtesy PAVILION - journal for politics and culture.

(Here from left to right installation of: Claudia Cristóvão, Andrea Geyer, Åsa Sonjasdotter).

BUCHAREST BIENNALE 4, image from the installation, 2010.

Courtesy PAVILION - journal for politics and culture.

(Here from left to right installation of: Ângela Ferreira, Åsa Sonjasdotter).

BB4

**Bucharest
Biennale 4**

**Bucharest
International
Biennial for
Contemporary
Art**

**May 21–
July 25
2010**

**Bienala
Internațională
de Artă
Contemporană
București**

**21 Mai–
25 Iulie
2010**

Handlung. On Producing Possibilities

Curated by Felix Vogel

Co-directed by Răzvan Ion & Eugen Rădescu

Generated by Pavilion - journal for politics and culture

www.bucharestbiennale.org | www.pavilionmagazine.org

Târguri internaționale

Contemporary Art Ruhr (C.A.R.)

29.10.2010 – 31.10.2010

Contemporary Art Ruhr (C.A.R.) propune un format inovator și dinamic de organizare a târgurilor, materializat până în prezent sub forma a două târguri de artă. Pe timpul verii, se organizează un târg de artă media și producții de artă inovatoare: artă video și media, instalații, spectacole, sculpturi eco, proiecte multimedia și în special fotografie contemporană.

Obiectivul târgului Contemporary Art Ruhr este crearea unui centru comercial artistic, aflat sub semnul unui concept unic, marcă proprie: Fără prejudecăți. Minimalist. Vibrant. Printre participanții obișnuiți la acest eveniment se numără galerii celebre de artă contemporană, muzee de renume, academii, galeriile de artă publică și societăți artistice. Câteva spații subvenționate, de dimensiuni reduse, sunt atribuite unor artiști atent selecționați, cărora li se oferă

astfel șansa de a participa la târg. Târgul include de asemenea și proiecte realizate de studenții școlilor de artă. Contemporary Art Ruhr este urmat de expoziții și evenimente speciale, simpozioane, o serie de programe care se desfășoară în paralel, un concurs de fotografie și artă digitală cu participare liberă.

Organizatori, directori: galeria/agenția 162.

În 2010, Contemporary Art Ruhr se desfășoară ca proiect oficial în cadrul programului *Capitala culturală europeană 2010, "Essen pentru Ruhr"*.

www.contemporaryartruhr.de

C.A.R.
CONTEMPORARY ART RUHR

ART BASEL

Miami Beach

02.12.2010- 05.12.2010

Art Basel Miami Beach este cel mai important spectacol de artă din Statele Unite, fiind principala atracție culturală și socială a Americii. Înrudit cu Art Basel din Elveția, cel mai prestigios eveniment mondial de acest fel din ultimii 40 de ani, Art Basel Miami Beach oferă atât o selecție internațională de lucrări din cele mai faimoase galerii, cât și o serie de expoziții speciale, petreceri și evenimente unde muzica, filmul, arhitectura și designul se contopesc într-o reprezentație impresionantă. Spațiile expoziționale se află

în Art Deco District, la mică distanță de plajă și de numeroase hoteluri.

Art Basel Miami Beach prezintă vizitatorilor săi o selecție a celor mai apreciate lucrări de artă din secolele XX și XXI, alese din portofoliile a peste 250 de galerii de vârf din America de Nord, America Latină, Europa, Asia și Africa. Secțiunile speciale ale expozițiilor cuprind galerii ale tinerilor artiști, performance art, proiecte de artă publică și artă video.

În fiecare an, numeroși colecționari de artă, artiști, art dealeri, custozii, critici și iubitori de artă din întreaga lume participă la Art Basel Miami Beach – locul preferat de întâlnire al lumii artistice internaționale pe timpul iernii.

www.artbasel.com

Art | Basel | Miami Beach | 2-5 | 12 | 10

Evenimente

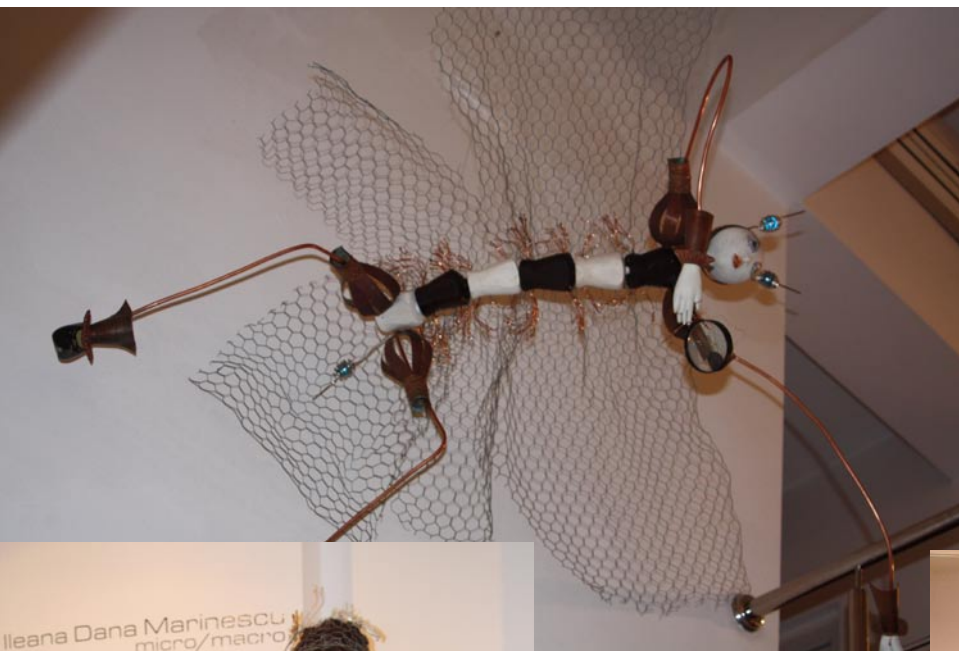
Anaid Art Gallery

Ileana Dana Marinescu

Micro/Macro

15 mai 2010

1. Ileana Dana Marinescu
2. Diana Dochia
3. Olivia Nitis
4. Liliana Barborica
5. Ciprian Ciuclea

Atelier 030202

Mihail Coșulețu

Portret de familie. Mad Pets & Englishmen

25 mai 2010

Anaid Art Gallery

*Mai bine spune-mi o poveste /
Erzähl mir lieber eine Geschichte*

Noaptea Galeriilor #4

11 iunie 2010

Atelier 030202

Coșmaruri

Contemporane

Noaptea Galeriilor #4

11 iunie 2010

Atelier 35

Bogdan Gârbovan – 10/1

Noaptea Galeriilor #4

11 iunie 2010

/////..... //?//..... _ _ _ _ _
_ +++++ +++++?? _ _ _ _ _
.....????//////////
//.....<>.....>>><<<<<.....
.....?...../.....{

.....+++.....nimic important, e doar artă.....

----- Curator: Monika Szewczyk -----

.....+++++++..... 17 iunie
2010, ora 19.30, Anaid Art Gallery, Str. Slobozia nr. 34, București

-----+++++++.....
.....□.....

..+?????// _ _ _{ } } Artiști:
Laura Pawela, Katarzyna Kozyra , Maciej Kurak, Julita Wójcik, Oskar Dawicki,
Ewa Partum, Izabela Gustowska, Magisters - Hubert Czerepok i Zbigniew
Rogalski, Joanna Rajkowska, Rafał Bujnowski, Zbigniew Libera, Sędzia
Główny, Azorro, Agnieszka Polska, Paweł Susid

//////// _ _ _ _ _ □ _ _ _ _ _ ?????????
_____+++++++.....

!!!

Polskie Towarzystwo Zachęty Sztuki Piłsudski

G A L E R I A
Arsenal

Los Angeles

de Cosmin Marinescu, VJ

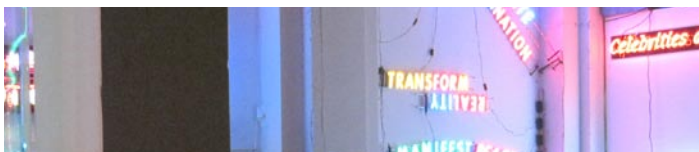
www.artclue.net/cosmin-marinescu
www.vimeo.com/user2659133

Nu există o cultură a ceea ce înseamnă VJ-ing în România, cei care activează ca VJ știu că importanța unei atmosfere în cadrul unei petreceri este asigurată și de imaginile generate în sincron cu muzica, dar sunt singurii conștienți de acest fapt...

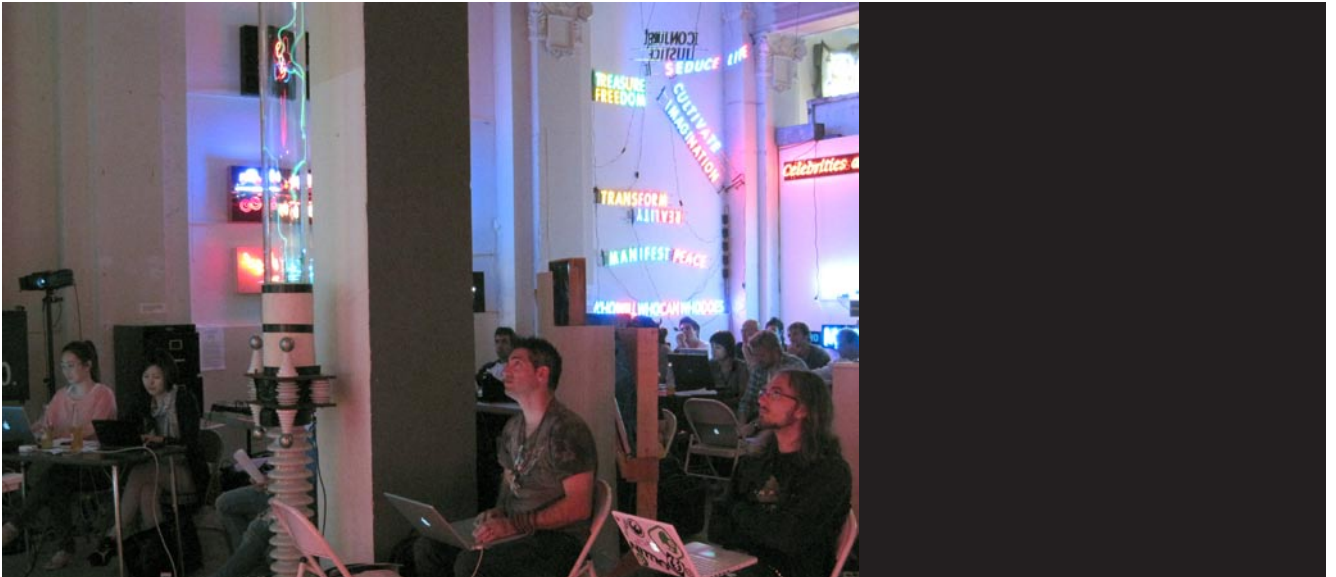
În Los Angeles am participat la 2 întâlniri pentru VJ-s: *lava bbq+av+jam* și un workshop despre *arta video*, organizat de *Museum of Neon Art*.

La prima întâlnire, toate instrumentele de prelucrare video erau așezate pe o masă și fiecare participant proiecta imaginile procesate pe diferite suprafețe într-o sală atelier. O întâlnire restrânsă dar antrenantă, în care **James Cui** a impresionat cu un touch screen legat la un miniprojector ce reacționa la fiecare atingere generând diferite imagini geometrice.

A doua întâlnire a constat într-un visual workshop, în care a fost prezentat un soft nou AVmixer pro, au avut loc câteva lecții despre conectarea și folosirea midicontroler-ului și istoria mixului video. La sfârșitul workshop-ului Amy Alexander, artist video, a prezentat câteva proiecte personale.

www.la-va.org/rev/page/2
www.yankodesign.com/2010/01/27/dj-with-a-real-vj
www.neuomixer.com/product-avmixer.php
www.amy-alexander.com

Discover

Librăria Jumătatea plină

Asociația culturală *Jumătatea plină* a fost înființată cu act constitutiv, statut și contract de comodat pentru punct de lucru în conformitate cu toate regulile, din anul de grație 2006 și are același crez revoluționar acum ca și la început. Librăria de bandă desenată ne ajută la depășirea planului scris. Cumpărați cu încredere sortimentul oferit de librăria *Jumătatea plină*!

Autorii favoriți ai *Librăriei Jumătatea plină*, în nici o ordine particulară, sunt : Edmond Baudoin, Sorina Vasilescu, Munoz & Sam-

payo, Faulkner, Ilan Manouach, Pierre Michon, Oana Avasilchioaiei, Iulian Frățilă, Ruppet&Muloz, Blutch, Chris Ware, Colectif Troglodyte, Art Spiegelmann, Bernard Josso, Mats

Gustafsson, Oana Lohan, Seth, Matei Branea, Marjane Satrapi, Sydney Hermant, David B, Gary Panter, Shakespeare, Dan Perjovschi, ... Nu toți fac benzi desenate!

Program de lucru uman : 13-21pm în fiecare zi a săptămânii, mai puțin miercuri, când librăria se ascunde. În mod excepțional, librăria va fi închisă pe perioada evenimentelor culturale importante din urbe pentru a permite frecvența acestora. Urmăriți panoul de afișaj (vitrina frunțașilor?) din cadrul librăriei.

Burghezi, compensați lipsa urmelor de viață privată din oraș participând la creșterea librăriei nonprofit *Jumătatea plină*. Fiecare carte cumpărată răscumpăra o alta și un pic, astfel încât librăria crește fractal, combătând orice ideologie monumentală.

@ Cafe Lente

Str. Gen. David Praporgescu nr.31

 Jumătatea plină

Editura Vellant

A pornit la drum în 2007, cu o carte care își propune să rescrie istoria artei: *Oglinda lumii*, de Julian Bell. De atunci a

crescut aducând și alte cărți care propun o viziune alternativă asupra lumii (precum *Doctrina șocului*, de Naomi Klein). Este celebră pentru minunata „Carte cu prințese” sau pentru cartea cu 186 de coautori, în care fiecare pagină a fost însemnată, desenată sau corectată de către un alt cititor. Este vorba de *Editura Vellant* – o editură de nișă, chic și foarte atentă cu titlurile publicate.

Pe noi ne-a cucerit cu colecțiile de artă și arta străzii. Un mix de clasic și postmodern, în care discursul academic stă alături de cel underground al grafferilor de meserie.

Muzeul operelor dispărute, *Transgresiuni*. Ofensele artei stau lângă cartea lui Banksy, *Arta la zid* sau lângă primul album de street art din România: *Pisica Pătrată*, de Alexandru Ciubotariu aka Ciubi. Nu degeaba este editura care și-a propus să aducă arta străzii în bibliotecă.

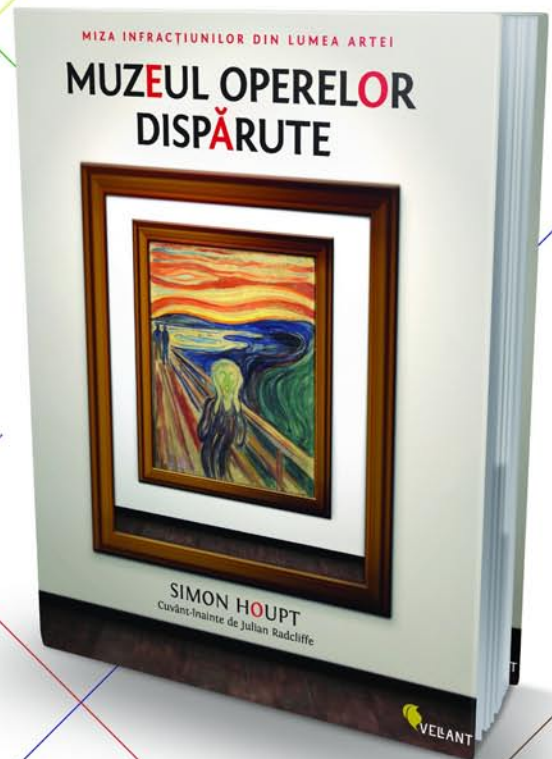
Atât romanele, cât și studiile publicate la Vellant sunt inspirate din lumea contemporană și scot în față crizele de identitate, nefericirea cuplului modern, dar și capacitatea de transformare și de regenerare a omului și a societății. Lectura lor dezvăluie o panoramă problematizantă a scenei politice și spirituale surprinsă în momentul trecerii în secolul XXI.

Cei de la Vellant spun despre ei că „au încredere în puterea de inspirație a cărților-obiect și a cititului pe îndelete, chiar și într-o epocă a digitalizării.” Îi găsiți atât online, la www.vellant.ro și pe Facebook, cât și offline, în librăriile cu lume bună.

 Vellant

Cea mai bogată istorie a artei
din câte s-au povestit

Aventurile secrete ale
operelor de artă

O istorie ilustrată a revoltelor
împotriva canoanelor artistice

O expoziție de artă
în biblioteca ta.

Organizată de

 VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

Parteneri

Anaid Art Gallery

Str. Slobozia, nr. 34, București

Program de vizitare

Luni - Vineri: 11 - 19

Sâmbătă: 10 - 18

contact@anaidart.ro

www.anaidart.ro

Atelier 030202

Str. Sfânta Vineri, nr. 11, București

Program de vizitare

Luni - Duminică: 10 - 16

atelier030202.blogspot.com

SUN ART STUDIO

Str. General Ioan Florescu, nr. 13,
etaj 2, București

anca@sunartstudio.ro

giuliano@sunartstudio.ro

www.sunartstudio.ro

Galeria Calina

Str. Mărășești, nr. 1-3, Timișoara

Program de vizitare

Luni-Vineri: 10-18

Sâmbătă: 11-15

www.calina.ro

Atelier 35

Str. Șelari, nr. 13, București

Program de vizitare

Miercuri-Duminică: 15-21

contact@atelier35.eu

www.atelier35.eu

RECYCLE NEST
BUCHAREST. CONTEMPORARY ART

Str. Icoanei, nr. 17, București

Program de vizitare

Mărti, Joi, Vineri: 17-21

Sâmbătă: 13-21

bucuresti@recyclenest.ro

www.recyclenest.ro

Galeria Jecza

Calea Martirilor, nr. 51/45, Timișoara

jecza@jeczagallery.com

www.jeczagallery.com

concursbd.blogspot.com/

SAPTE SERI

Centrul
Național
al Dansului

PORT.ro

vcioZartă

**TEATRUL
JOINT**

FEEDER.ro

YAZEE

dor de ducă

**The
Ark**

TAB
TEATRUL DE ARTĂ BUCUREȘTI

SMOKINGCOOLCAT
blogspot.com

6

Sos. Kiseleff, nr. 3

6

7

CRUCEA - POMUL VIETII - PUTEREA CRUCII - ICOANE I - ICOANE II
 FRUMUȘEȚEA CRUCII - FAST - RECULEGERE - MOAȘTE - FERESTRE
 TIMP - CIUMA - INSTALAȚIE POLITICĂ - BISERICUȚA DE LEMN - curte
 TRIUMF - SALONUL DE ARTĂ ȚĂRĂNEASCĂ - LOCUIRE - TIPOLOGII: CAHLE
 CASA ÎN CASĂ - HRANA - MUNCA - FOCUL, APA, VÎNTUL - LAOLALTĂ

ȘCOALA SATULUI - ATELIERUL DE CREATIVITATE - POVEȘTITORII DE LA ȘOSEA
 NOUL CINEMATOGRAF AL REGIZORULUI ROMÂN - TÎRGURI - CONFERINȚE

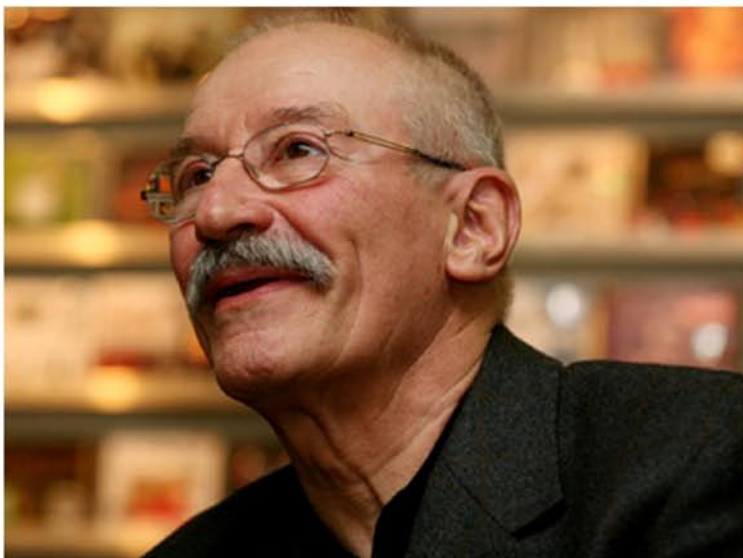

TEATRUL JOINT

PREZINTA
VARA MARILOR ACTORI

Victor Rebengiuc, Razvan Vasilescu,
Mircea Albulescu au venit deja pe scena
Teatrului Joint de la Clubul Taranului.

Urmeaza multe alte surprize
placute si racoroase!

In fiecare miercuri, ora 20.00
Clubul Taranului
INFORMATII
facebook.com/teatrul.joint
teatrujoint.blogspot.com
0728 967 607

